

Vinko Beličič | Labodje pesmi

Mesečina

Položi mi v naročje glavo,
ti lučka moja čudodelna!
Zamiži, več ne glej v bliščavo —
zašlo je sonce, rosa pada...

Večerni svit... Zvonovi, kosi
pojo vse lepše, slaje, tiše.
Zaspi na srcu, ki te nosi
med vriski, med solzami, ljuba!

Oblačkov čreda nad gorami
se v zarji koplje, v noč izginja.
Zasanjaj... Vigred se že drami,
zaljublja se v nebeške zvezde...

To zemljo, ki nam daje cvetja,
ta veter, ki nam prsi širi —
o sanjaj, topla od zavzetja,
o sanjaj, trudna od ljubezni!

Prelestno zagrinjalo raja,
nebo, v prosojnih je meglicah.
O sanjaj: ljubi tvoj odhaja —
o sanjaj, da se boljši vrne!

Oblaki v beli mesečini
hite ko misli v nedoglednost.
O sanjaj, da sva na strmini,
o sanjaj, da sva blizu vrha!

Romanje

Opojno mila noč se je zgrnila
v brezvetrju, o ti ljubezni moje prapor snežnobeli!
Brezkončna pesem čričkov mi je krila
srca povezala z otožjem, da ne morem iz globeli.

Med kutinami zdaj medlim v otavi,
med slivami drhtim, ko sveža rosa mi lase prepaja.
Po stezah mimo trtij, po dobravi
se bližaš... in srce nemi ob žarkih tvojega smehljaja.

Ne morem govoriti, ker sem truden
od koprnenja, o preljuba, in ne morem te objeti,
preveč ob čričkih sem in zvezdah buden,
začuden in vznemirjen nad skrivnostno čistimi obeti.

O živa luč, iz ječe me telesa
popelješ na veselo goro? Med akacijevo cvetje?
In v majske zore? Dušo mi pretresa
minulost in nesanjano, a glej — rojeno mladoletje.

Vodnica čudežna, otmi me smrti!
Že pozna ura bije, čričkov himna je vse bolj mrliška.
Vsi poti do srca so ti odprti,
daj roko, pojdiva na sveto goro, deklica deviška!

Privid

V vinogradu sediva na pečini,
o pastirica z naših gorskih trat.
Tu si zgradiva dom, v neba jasnini
se cvet osuje za najboljši sad.

Pod jablano vsa topla in objeta,
o plamenica žalostnih noči.
Tu zibka bo, ob njej dišeča meta,
strnad bo pel: či-či-či-či-či-riiii.

Na njivici za roke se drživa,
o mučenica tihih, temnih stisk.
Tu, kjer se vigredi jesen odziva,
bo pesem najina, bo smeh in vrisk.

Okleni, še tesneje me okleni,
znanilka najinih slovesnih dni!
Poljub ti na srce, ki vsa si v meni...
Za vso to luč poljub ti na oči!

Ko zvezde sijejo, polnoč se bliža
in v travo se vrtinči prvi list,
smehlajaj tvoj mili čutim izpod križa
in sem ko majska zora jasen, čist.

Oktober 1939

Tišina je vsa polja, gozde, griče
pretkala z najmilejšim snom.
Spremila sva na pot nemirne ptiče,
vrnila se na topli dom.

Za rôke te držim ob temnih vratih
in čutim bitje mladih žil —
in slišim šelestenje listov zlatih,
ki so dosegli zadnji cilj.

Ne gledam ti v oči, ker so prejasne
za žalost mojega srca.
Zazrl sem se v pokrajine brezčasne,
ko mrzli dež vsevdilj šumlja.

Pri Visli in ob Renu in na morjih
je umrla tisočem pomlad.
Nič več se jim ne toži po obzorjih,
ni več poti do ljubih vrat.

Rotim te: Bodi luč mi neugasljiva
v tej težki uri golih trt!
... Jo čutiš? V soncu kliče plodna njiva ...
Bo setev, žetev? Ali smrt?

Zvezdam

Premile zvezde, najine prve priče,
ko se ljubezni je porajala skrivnost:
nocoj vas gledava gredé čez griče
iz včeraj v jutri in vsevdilj.

Vesoljstva božje lučke, živo cvetje
brezkončne vigredi, neštete, kamor seže oko:
pod vami so se družili v objetje
in sanjali svoj majski sen.

V prosojnem snegu se upogibajo drevesa ...
in na zamrzlih finskih jezerih drhti mladost:
najlepše rože smrt vseppek raztresa,
potrgane iz kipečih src.

Zasute so oči, ki v vas so zrle,
ko lica uživala so ljubega dekleta dih.
Nikoli več ne bodo se odprle,
nad njimi bo le vonj cvetic.

Nocoj vas gledava in se smehljava,
kako je diven svet, poljubljava se na oči.
A pot se daljša ... širi se planjava ...
O zvezde, kam gre najina pot?